

Jet van Vuuren

De oppas

Karakter Uitgevers B.V.

*Tikke takke ton
Varkentje in de zon
Paardje in de haver
Koetje tussen het klaver
Lammetje in het hoge gras
Eendje in de waterplas
Tik tak tip
Samen op de wip*

Langs de kale, spookachtige bomen van de begraafplaats haastte zich een donkere schim. En terwijl de herfstwind aan zijn capuchon rukte, gutste de regen erlangs. Hijgend wierp hij een blik over zijn schouder. Was er echt niemand die hem volgde?

Plots bleef hij staan, kromde zijn rug en haalde een zaklamp vanonder zijn jas tevoorschijn. Hij passeerde een omheining, beklom de daarachter liggende heuvel en toen hij bijna geen hand meer voor ogen kon zien ontstak hij zijn lamp.

Het trillende lamplicht flitste van steen naar steen. Plastic bloemen lichtten op. Kraalogen in half vergane speelgoedbeesten staarden hem aan. Even doorweekt van de regen als hij wachtten slappe speelgoedbeesten op de wind die ze ieder moment kon optillen en wegblazen.

Bij een van de graven hurkte de figuur nu neer.

In het schijnsel van de lamp murmelde hij hardop de woorden die voor hem oplichtten op de steen: 'RUST ZACHT LIEVE SUZE'.

De ingekerfde jaartallen waarin het kind was geboren en overleden waren voor een deel overwoekerd door mos. Je hoefde niet goed te kunnen rekenen om te weten dat dit meisje niet ouder dan vijf jaar was geworden.

Weer haalde de figuur iets onder zijn jas vandaan. Opnieuw keek hij schichtig achterom of niemand hem zag. In zijn trillende hand blonk een mes.

Een ogenblik leek hij te weifelen. Toen klonk er vanonder de capuchon een gesmoorde kreet.

En alsof er een einde was gekomen aan een lang en ondraaglijk leed, ontspande het gekromde en doorweekte lichaam. Het licht van de zaklamp doofde toen het mes in de zompige aarde naast het graf verdween.

De figuur keerde zich om en loste op in het donker.

10 oktober

‘Zou hij dood zijn?’

Dorien Steenkamer – wier meisjesnaam Van Ommeren was maar die sinds haar huwelijk met Anton nooit meer met die naam werd aangesproken – trilde over haar hele lichaam toen ze de vraag aan de politieagente stelde.

De vrouw in het uniform had een scherpe, spiedende blik. Het was beslist niet de neutrale oogopslag van iemand die gewoon wat vragen kwam stellen. Integendeel, Dorien las een boel wantrouwen in die donkerbruine kraalogen. Alsof Dorien die twee voor niets – waar was die andere agent eigenlijk gebleven? – had laten komen.

Ter hoogte van haar rechterborst droeg de agente een apparaat dat constant piepte en kraakte. Zo nu en dan hoorde Dorien iemands stem uit het apparaat komen. Maar alsof de berichten van die personen niet voor haar bestemd waren negeerde de vrouw iedere oproep.

Ze bladerde door Doriens paspoort, waarin behalve de personalia niets bijzonders te ontdekken viel.

Dat was in voorgaande paspoorten wel anders geweest, wist Dorien. Ze dacht aan de exotische visumstempels. Lang geleden was dat, in de tijd dat Anton en zij nog verre uitstapjes maakten.

‘Bent u familie van de bekende havenbaron Van Ommeren?’ herhaalde de lange vrouw haar vraag aan Dorien.

Waarom bleef dat mens toch zo doorzeuren over haar meisjes-

naam, vroeg Dorien zich af. Wat maakte het voor verschil hoe haar familie heette? Ging het nu niet om heel andere zaken?

Dorien zag hoe de vrouw haar ergernis over Doriens zwijgzaamheid probeerde te verbergen door de pagina's van het identiteitsbewijs steeds driftiger om te slaan. Alsof ze op zoek ging naar een boodschappenlijstje voor een recept waarvan ze de juiste ingrediënten was vergeten.

Dorien kende dat.

Ze had sinds kort al haar favoriete recepten in haar iPad opgeslagen, dat was zoveel gemakkelijker voor Anton als hij boodschappen deed. Dan hoefde zij hem aan het einde van de dag alleen maar een berichtje met een bijlage te sturen... Ze schrok bij die gedachte. Hoe moest dat straks zonder Anton?

'Jazeker, dat ben ik,' antwoordde Dorien uiteindelijk na een diepe zucht.

Ze merkte dat ze moe begon te worden. Het waren haar benen, die speelden altijd als eerste op als het mis was. Ook nu. Misschien dat ze daarom niet langer zin had in dit vreemde gesprek. Ze moest die vrouw duidelijk maken dat ze niet langer in het ongewisse wilde blijven omtrent Anton. Waar had ze hen anders voor laten komen?

Net toen ze haar mond opende om dat te zeggen nam de politievrouw de draad van het betoog weer op.

'Maar dan hebt u er altijd warmpjes bij gezeten,' sprak de vrouw sarcastisch.

Dorien zag aan de vrouw dat ze alweer moeite moest doen om iets te maskeren; dit keer was het een grijns die ze probeerde te onderdrukken. Wat niet lukte. Met een spottende blik in haar ogen richtte ze zich op Doriens paspoort, klapte het dicht, tikte er even mee tegen haar vlakke hand en gaf het daarop aan Dorien terug.

'Ik meen zelfs dat u familie bent van een van de rijkste families uit Wassenaar. Klopt dat?' kon ze niet nalaten eraan toe te voegen.

‘Godallemachtig, wat heeft dat met Anton te maken?’ riep Dorien fel.

De woorden vlogen uit haar mond. Doorgaans reageerde ze niet zo heftig. Zo’n type was ze niet. Daar had ze simpelweg de energie niet voor. De verklaring voor deze reactie moest dan ook gezocht worden bij de opkomende pijn in haar knieën en niet in de laatste plaats bij de onzekerheid over Antons vermissing.

‘Mevrouw Steenkamer,’ probeerde de politievrouw opnieuw, maar nu met een ernstig gezicht. ‘Heeft uw man vijanden? Kan iemand hem ontvoerd hebben?’

Dorien slaakte wederom een diepe zucht. Ze liet haar hoofd hangen. De zenuwpijn trok nu naar haar nek. Het ging niet langer. Hoe kon ze haar hoofd heffen naar die lange vrouw in dat uniform als ze zo’n pijn had? Ze sloot haar ogen en vrijwel meteen namen haar oren het observatiewerk over.

Als iemand aan Dorien zou vragen welke van de twee ze zou kunnen missen – haar oren of haar ogen – dan hoefde ze daar niet lang over na te denken. Zonder oren was een bedlegerige vrouw geen sikkepit waard. Voor iemand zoals zij, die de meeste tijd van haar leven in bed doorbracht en voor wie het uitzicht slechts beperkt bleef tot de vier muren van haar slaapkamer, waren oren onmisbaar.

En of het nou zomer was of winter, het slaapkamerraam aan de achterkant van het huis stond altijd op een kiertje. Zodat alles wat zich achter dat raam voltrok niet aan haar aandacht voorbij kon gaan. Meestal was dat haar enige communicatie met de wereld. Achter dat raam lag het geluid van de stadstuin, van de burens en – als ze geluk had en de wind haar kant op stond – het geluid van de speelplaats.

Bij die gedachte pinkte Dorien het opkomende traanvocht weg uit haar ooghoek. Ze haalde zachtjes haar neus op. Een nieuwe traan liep spontaan langs haar linkerneusvleugel en vulde haar snotgootje.

‘Anton,’ verzuchtte ze schor. Ze slikte hoorbaar, likte het traanvocht van haar bovenlip en knipperde met haar waterige ogen. ‘Anton, liefste, waar ben je toch?’ vroeg ze aan de geüniformeerde vrouw tegenover haar.

De vrouw schudde licht haar hoofd, alsof ze nu toch wel medelijden kreeg met Dorien. Ze gaf geen antwoord. Terwijl Dorien vond dat ze daar zo langzamerhand recht op had. Bij een legitieme vraag hoorde een klip-en-klaar antwoord, was haar mening. Tenslotte was het wel háár echtgenoot die van het ene op het andere moment uit haar leven verdween.

*

21 september

De gracht lag er nog precies zo bij als dertien jaar geleden. Grote, voorname huizen leken de kleine te moeten behoeden voor omvallen. Even scheef als de immer boven alles uittoerenende Oude Kerk dreigden de panden elk moment in elkaar te zakken. Niets was minder waar. Dit beeld hoorde bij deze eeuwenoude prinsstad. Net zoals de griezelig strak aan de kade geparkeerde auto’s. Hoe vaak waren er geen argeloze bestuurders aan de verkeerde kant van hun voertuig uitgestapt? Met regelmaat belandde er iemand in het groene tapijt van kroos waaronder een ondiepe gracht schuilging. De gracht waar van alles in gedumpt werd. Ook dat was onveranderd, zag Kim toen haar oog op een bovendrijvend beeldscherm van een computer viel.

Ze passeerde een buurtsuper en een bruin café waarnaast een winkel zat met elektrische sigaretten. Ze stond even stil om een blik in de etalage te werpen. Kleurrijke, op injectienaalden lijkende buisjes sierden een vitrinekast. Dit was nieuw voor haar, net als de wasserette aan de overkant van de gracht die nu haar

aandacht trok. In afwachting van hun schone was zaten twee meisjes in joggingbroeken op een bankje voor het pand en staa-
den op hun mobieltjes.

Toen ze doorliep herkende ze de slagerswinkel. Zelfs de wor-
sten die voor het raam hingen leken nog dezelfde als van dertien
jaar terug. Op de buurtsuper en de wasserette na waren alle
winkels gesloten.

Bijna was Kim bij de brug. Van hieruit kon je het huis zien
liggen. Een geel gepleisterd huis met vier gelijke ramen en
twee verdiepingen. Vlak onder het schilddak lag een klein
venster dat net als de andere ramen uit meerdere kleine ruit-
jes bestond. Alle ramen keken uit over de kopse kant van de
gracht.

Kim hield automatisch haar pas in. Ze haalde diep adem. Zo
diep dat het leek alsof ze een duik in de gracht wilde gaan ne-
men.

Vanonder haar donkere wenkbrauwen spiedden haar even-
eens donkere ogen over de stille gracht. Als ze verder liep, zou
iemand haar dan herkennen? Dertien jaar was een hele tijd.
Toen was ze begin twintig, nu halverwege de dertig. Een vol-
wassen vrouw.

Toen was ze naïef. Een dagdromend meisje dat van schrijven
hield en op verkeerde mannen viel. Dertien jaar bajes had korte
metten gemaakt met die onschuld. Een cynisch lachje krulde
haar lippen. Twee jaar vervroegd vrij, dat was mooi, maar voor
haar maakte het geen enkel verschil. Haar leven was toch al
voorbij.

De weekendtas die ze vanaf de bushalte in haar rechterhand
had vastgehouden trok ze nu met beide handen naar zich toe.
Bij het zien van het huis voelde de tas opeens twee keer zo
zwaar.

Ze moest doorlopen, maar iets hield haar tegen. Haar knieën
knikten. Ze stak haar arm door het handvat van de tas om hem

over haar schouder te hangen. Ze voelde in de zak van haar jas en liet de sleutel die daarin zat door haar hand rollen.

De jas mocht dan uit de mode zijn, het slot van haar ouderlijk huis was nog precies hetzelfde. Het piepkleine huis, waar vroeger haar oma woonde en tot voor kort haar moeder, stak net zo minnetjes tegen zijn tijdgenoten af als voorheen.

Aarzelend liep Kim verder.

Je moeder is van verdriet gestorven, had er in de brief gestaan die ze een jaar geleden van haar tante ontving.

Net als haar tante had haar moeder altijd in haar onschuld geloofd. Het was daarom een extra hard gelag dat Kim de uitvaart van haar moeder niet mocht bijwonen. Hoewel ze vlak voor haar vervroegde vrijlating zat, werd er geen enkele uitzondering voor haar gemaakt. Pas een halfjaar na de dood van haar moeder mocht Kim voor het eerst met een enkelband op proef naar 'buiten'.

Dat was begin dit jaar. Het was gek, maar juist die enkelband gaf haar toen nog een zeker houvast. Toen hoorde ze nog ergens bij. Ze had bij haar tante in Zeeland gelogeed en samen hadden ze het graf van haar moeder bezocht.

Meteen na haar vrijlating zou ze terugkeren naar haar ouderlijk huis.

Haar tante had verbaasd gereageerd. 'Daar ga je toch niet meer wonen?' had ze gezegd, en ze had Kim bij haar in Zeeland uitgenodigd.

Ook de piewies – de bijnaam die gedetineerden aan medewerkers van de penitentiaire inrichting gaven – hadden het haar afgeraden. 'Ga niet terug naar je oude buurt,' had een van hen haar op het hart gedrukt. 'Zeker niet in je eentje.' En ook zij vonden dat ze de eerste tijd beter bij familie kon intrekken.

Kim had iedereen verzekerd dat ze het aankon. Maar nu ze nog maar een paar honderd meter van de lage voordeur verwijderd was, klopte haar hart steeds sneller in haar borstkas.

Ze was vrij. Het voelde kut. Niet meer 'binnen' te zijn. Zeker hier. Op de plek waar het allemaal gebeurd was.

De keien van de straatweg glommen nog precies zoals toen. Het natte deel van de gevels dat door de slagregens van de afgelopen nacht was getroffen glinsterde in de lage ochtendzon. Overall was het stil. Een doodgewone zondagochtend in een stad waarvan de meeste bewoners uitsliepen.

Ze passeerde een fietsenrek. In tegenstelling tot het schroot dat eraan hing was het rek spiksplinternieuw.

De stilte werd abrupt doorbroken door de klap van een dichtslaande deur. Van schrik hield Kim haar pas in. Het geluid, dat ze onmiddellijk associeerde met de automatische vergrendeling van celdeuren, deed haar bevriezen. Angstig draaide ze zich om. Ze zag een jongen lopen. De jongen rammelde met een sleutelbos. Wederom riep dat geen fijne herinneringen bij haar op.

Schichtig staarde ze naar de figuur in de zwarte broek met oranje bretels. Een wit overhemd hing voor een deel uit de broek en was besmeurd met vlekken. Zwaaiend op zijn benen stak de jongen de straat over naar het fietsenrek. Weer rammelde de sleutelbos. En terwijl de jongen zich naar het slot van een van de fietsen boog maakte zijn lichaam een vreemde schokbeweging. Een luide hoest volgde en de maaginhoud van de jongen kwam naar buiten. Nu pas viel zijn oog op Kim.

Hij draaide zijn hoofd en stak zijn duim omhoog. Een uitdagende grijns trok over zijn gezicht. Met de mouw van zijn overhemd veegde hij het spuug van zijn mond. Daarop pakte hij zijn fiets en als een onvaste acrobaat op een slingerend koord wierp hij zijn been over het zadel.

Langzaam kwam Kim weer in beweging. Het was wennen. Op straat lopen in haar oude buurt. Ze moest zich niet zo snel van de wijs laten brengen. Door niets en niemand. Nooit meer.

Bij die laatste gedachte werd haar aandacht opnieuw naar het gele huis getrokken. Een rilling liep over haar rug.

Zouden Dorien en Anton daar nog wonen, vroeg ze zich af.

*

10 oktober

‘U weet zeker dat uw man alleen zijn smartphone uit de auto ging halen?’ vroeg de politieagente aan Dorien.

‘Natuurlijk weet ik dat,’ verzuchtte Dorien. De tranen liepen nu over haar wangen. Ze had geen zin meer om ze tegen te houden. Daar was ze inmiddels veel te uitgeput voor. Ze vroeg zich af hoe ze verder moest zonder Anton.

Sinds hij dinsdagavond de deur uit ging om zijn mobiel uit de auto te halen ontbrak van hem ieder spoor. Ze had natuurlijk diezelfde avond nog de politie gebeld, maar volgens hen startten zij pas met een zoektocht als de persoon langer dan vierentwintig uur vermist was. De meeste mensen komen vanzelf weer terug, was hun motto.

Anton kwam niet terug. Anton bleef weg.

Drie avonden terug – op de avond waarop Anton en Dorien hun vaste bridgeavondje met de achterburen hadden – kwam Anton erachter dat hij zijn smartphone miste.

Er werd een kaartpauze ingelast. Dorien schonk een glaasje wijn voor haar gasten, serveerde daarbij een van haar zelfgemaakte hartige koekjes en Anton spoedde zich naar buiten.

Ze wist het nog goed. Ze had voor het eerst sinds tijden weer eens een avond gehad zonder pijn. Daar had ze natuurlijk wel de nodige maatregelen voor moeten nemen, maar dat gaf niet.

Als voorbereiding op de avond had Dorien rond de lunch een extra slaappilletje genomen. Daarop had ze de rest van de middag in bed doorgebracht. Slaap loste veel op. Tja, als ze eerlijk

was dan had ze het grootste deel van haar huwelijksleven min of meer verslapen. Ruim twintig jaar nu, en al die tijd had Anton niet één keer geklaagd over zijn ziekelijke vrouw.

Dorien voelde de kille krokodillenogen van de agente over haar lichaam glijden. Ze was niet gek, ze zag hoe de blik van de vrouw op haar gekromde vingers bleef rusten.

‘Artrose,’ zei Dorien en ze stak haar rechterhand omhoog. ‘Een sluipende ziekte.’

De politieagente gaf een kort knikje. Enigszins verlegen draaide de vrouw haar hoofd om.

‘Heeft uw man u ooit laten merken dat hij depressief was?’ vervolgde ze.

‘Depressief?!’ Dorien schoot in de lach. Ze schudde haar hoofd en als ze zich niet zo verdrietig en ellendig had gevoeld, had ze vast en zeker nog veel harder moeten lachen.

Nee, als er iemand van hen tweeën neigde naar een depressie, dan was zij het wel. Anton beurde haar juist op door haar zijn lachebekje te noemen. Dat was lief van hem. Temeer omdat de keren dat ze ongelukkig was en huilend in bed lag vaker voorkwamen dan andersom. En hoewel ze de laatste jaren minder somber was en haar uiterste best deed om het leven iets optimistischer te nemen, lukte dat haar maar nauwelijks. Maar dat ging deze politieagente niets aan.

‘Depressief?’ herhaalde ze. ‘Welnee...’ Haar gezicht stond alweer ernstig. ‘Mijn man en ik hadden...’ ging ze verder. Ze wachtte even. Haar ogen werden groot omdat ze aan het eigenlijke doel van dit bezoek werd herinnerd. ‘... mijn man en ik hebben een heel goed huwelijk waarin het woord “depressie” niet past. We zijn heel gelukkig...’ vervolgde ze zacht. En om te voorkomen dat de vrouw tegenover haar het zou merken veegde ze snel de volgende traan die over haar wang liep weg.

‘Tja, maar toch. Soms weet je van elkaar niet wat de ander denkt en voelt. Dan lijkt de buitenkant in orde maar o, wee.

Wat er achter al die façades van schone schijn niet allemaal schuilgaat...' ging de vrouw geagiteerd verder.

Dorien keek de vrouw onderzoekend aan. Ging dit nog over Anton en haar?

'Wat gaat u eraan doen?' vroeg Dorien kort.

'Waarom?'

'Aan mijn man natuurlijk! Hoe gaan jullie hem terugvinden?' Doriens stem brak. Waarom kreeg ze toch telkens het gevoel dat de politie er zo weinig van begreep? Sinds dinsdagavond had ze hen iedere dag gebeld. Telkens op andere tijdstippen, in de hoop iemand aan de lijn te krijgen die wél accuraat zou optreden. Tot nog toe was er niets gebeurd. Buiten de geijkte vragen over Antons werk, zijn familie en of hij misschien een minnares zou kunnen hebben, had Dorien hen niet kunnen betrappen op enige doortastendheid.

'Kunt u niet een oproep plaatsen in dat programma?' vroeg Dorien.

Ze zag hoe de agente haar lachen probeerde in te houden. Daardoor voelde Dorien zich nog machtelozer.

'Hoe heet dat ook alweer?' vroeg ze en ze slikte de kikker in haar keel weg. Ze zocht naar de juiste woorden. '*Vermist?* Of nee, wacht: *Opsporing verzocht*. Ja, dat was het,' knikte ze om zichzelf moed in te praten.

De politieagente vertrok geen spier.

Opnieuw deed Dorien een poging. Dit keer met stemverheffing. 'En als jullie nou eens met honden gingen zoeken of van die rechercheurs erop zetten? Waarom ga je niet dreggen in de gracht?' wees ze nerveus op het raam.

'Mevrouw, wij kunnen pas iets doen als we aanwijzingen hebben dat uw man bij een misdrijf is betrokken. Tot nu toe lijkt het daar niet op. We hebben geen verdachte zaken rondom zijn auto gevonden. Zoals het er nu naar uitziet heeft uw man zijn mobiel gepakt en is hij gewoon teruggelopen naar huis.'

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Zomerzin

Wat een spirituele zomerweek had moeten worden,
ontaardt in een nachtmerrie...

Iris van Egmond leidt een overzichtelijk bestaan. Ze heeft haar boekhandel in hartje stad, een fijne etage en een stel dierbare vrienden. Als haar hartsvriendin met een verrassing op de proppen komt in de vorm van een spirituele zomerweek buiten de stad, wordt het rustige leven van Iris in één keer op zijn kop gezet.

Ze ontmoet niet alleen de man van haar dromen, ze ontmoet ook haar oude studievriendje dat haar jaren gestalkt heeft. En wat een week vol mindfulness, yoga en bezinning had moeten worden, wordt een ware nachtmerrie.

ISBN 978 90 452 0160 3 | ISBN e-book 978 90 452 0300 3

Wintergast

Ingesneeuwd en geïsoleerd van de wereld stuit Bea op
een verschrikkelijk familiegeheim.
Een geheim dat niet voor haar bestemd is.

Het is bijna kerstvakantie en als een aangetrouwde neef uit Groningen Bea Versluis vraagt of ze de kerstdagen bij hem en zijn familie komt doorbrengen, aarzelt ze geen moment. Onderweg naar de herenboerderij strandt ze echter met haar auto in een dichte sneeuwstorm. Als ze vervolgens wordt opgehaald, zal ze zonder eigen vervoer de rest van de vakantie in het huis van de onbekende familie moeten doorbrengen. Een huis dat niet alleen ver van de bewoonde wereld ligt, maar ook geheimen herbergt.

Ingesneeuwd en geïsoleerd stuit Bea op een verschrikkelijk familiegeheim dat niet voor haar bestemd is. Dan merkt ze dat haar sprookjesachtige droom van een fijne kerst in een warme familiekring uit elkaar dreigt te spatten. Niet alleen wordt haar de welverdiende rust ontnomen, maar begint het langdurige slaapgebrek ook bezit van haar te nemen. Wat is nog werkelijkheid en wat is droom?

ISBN 978 90 452 0434 5 | ISBN e-book 978 90 452 0604 2

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Omnibus

Zomerdruk en Bloedheet

Zomerdruk

Het is zaterdag in het hoogseizoen, de dag waarop het zomerse Waddeneiland volstroomt. Al dagen is het eiland in de ban van een hittegolf die behalve voor veel strandplezier ook voor behoorlijk wat stress zorgt. Zo ook bij Helen, die teruggetrokken leeft met haar kat en haar plantenboeken, en in harmonie met haar omgeving en de oorspronkelijke eilanders. Tot de dag waarop er nieuwe huurders komen in het vakantiehuisje naast haar. Een vader, zijn twee dochters en hun hond. Als Helen de stem van Simon, de vader, hoort, raakt dat een diep weggestopt trauma...

Bloedheet

Het is hoogzomer. De meeste inwoners van Almere zijn op vakantie of hebben ter verkoeling de omliggende strandjes opgezocht. Als het kattenvrouwtje Mies van Rossum opeens verdwijnt, worden in diverse wijken van Almere dode katten gevonden. Niet veel later wordt ook het lijk van Mies gevonden. Wie heeft haar vermoord, en waarom? De jonge rechercheur Britt van Dijk woont nog maar net in Almere wanneer ze op deze moordzaak wordt gezet. Als er nog een dode valt en ook Britts eigen leven gevaar loopt, moet ze heel goed nadenken over wie de dader kan zijn.

ISBN 978 90 452 0467 3

ISBN e-book Zomerdruk: 978 90 452 0381 2

ISBN e-book Bloedheet: 978 90 452 0156 6

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Het chateau

Drie weduwen trekken zich terug in een chic chateau.
Een oude bekende en een onschuldig lijkende ontdekking
geven hun verblijf een noodlottige wending...

Margo, Alice en Debby zijn weduwen. Ze hebben elkaar leren kennen op een 'zeven-jaar-jonger-dag' voor lotgenoten. Debby vat het idee op om er gezamenlijk op uit te trekken. De keus valt op een chic chateau in Limburg. En hoewel ieder zo zijn eigen rouwproces doormaakt, vertrekken ze vol goede moed naar het zonnige heuvelland.

Ze schrijven zich in voor een cursus wildborduren. De cursus wordt door de ietwat zonderlinge kunstenaar Christiaan Boon gegeven. Al snel komen de vrouwen erachter dat niet alleen hun karakters botsen, ook ontdekt een van hen dat ze Christiaan Boon nog van vroeger kent. Ooit woonden ze als kinderen in het zelfde dorp. Deze op het eerste gezicht onschuldig lijkende ontdekking krijgt dramatische gevolgen. Zowel voor Christiaan als voor de vrouwen.

Een van hen zal de korte vakantie niet overleven. Een van hen is de moordenaar...

ISBN 978 90 452 0765 0

Ook verkrijgbaar als e-book
ISBN 978 90 452 0775 9

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Bed & Breakfast

‘Jet van Vuuren, bloedstollend spannend en nooit voorspelbaar.’
– Lifestylelog.nl

Vertrouw niemand, zelfs niet je bloedeigen familie...

Als Myrthe Nieuwlandt na de dood van haar vader zijn wijngaard in de Achterhoek erft en bezoek krijgt van haar halfzusje, komt haar leven in één keer op zijn kop te staan. Veel tijd om erover na te denken krijgt Myrthe niet, zeker niet nu haar contract als docent geschiedenis afloopt. Ze verruult daarom haar leven in de stad voor het platteland en trekt zich terug in het huis van haar jeugd. Een jeugd die gekenmerkt werd door de afwezigheid van haar moeder.

Op zekere dag valt haar oog op een rouwadvertentie waarin staat dat haar moeder is overleden. Myrthe besluit onuitgenodigd naar de uitvaart te gaan, waar ze voor het eerst kennismakt met haar halfzusje Eva: een levensgenieter pur sang. Kort daarop staat Eva – die alles heeft wat Myrthe ontbeert: flair, charme en een vader met geld – bij Myrthe op de stoep. Ze ligt in scheiding en zoekt onderdak. Ook wil ze haar halfzusje dolgraag beter leren kennen. Myrthe voelt zich gevleid door het verzoek.

De bescheiden Myrthe wordt al snel meegesleurd in de overenthousiaste uitspattingen van haar springerige halfzusje. Als Eva met het voorstel komt samen een bed & breakfast te beginnen, gooit Myrthe haar aanvankelijke twijfels al snel overboord en stort ze zich volop in het avontuur. Maar of dat nou verstandig is...

ISBN 978 90 452 0568 7 | ISBN e-book 978 90 452 0718 6